

Het hallucinerende meisje

Hoofdstuk 1

Wit en koud

Waar streven we naar als mensheid? Wat is het doel van ons bestaan? Is er een doel?

Mijn gedachtes waren overal en nergens. Nog een nacht zonder rust. Ik pakte mijn telefoon en tikte het welbekende nummer in, dat ik inmiddels al uit mijn hoofd weet.

‘Uhm hi, sorry dat ik je stoort...’

Onderweg naar de kliniek luister ik naar ‘Sparks – Beach house’ op mijn koptelefoon. Het is acht uur in de ochtend en op straat is iedereen klaarwakker om naar school of werk te gaan. Alle blikken zien er hetzelfde uit. Elke ziel geeft dezelfde energie af.

Eenmaal aangekomen bij de kliniek zit ik op de oncomfortabele houten stoel. Ik kijk heen en weer in de wachtkamer. Mensen van elke leeftijd staan te wachten op een gesprek waar ze veel te veel voor betalen, om ze de illusie te geven dat ze het niet alleen kunnen en ze hun leven zo verbeteren. Een jong kind van rond de zeven jaar staart me aan. Zat ik hem te hard aan te staren?

Ik kijk snel weg en pak mijn boek erbij, ‘1984’ van George Orwell. Orwell had een kunst, dacht ik. Maar was het echt een kunst? Zijn Orwells boeken populair geworden om de Westerse Ideologie te pushen of laten de boeken de waarheid zien?

‘Mevrouw Mallory?’

Deze woorden stopten mijn gedachtes voordat ze te ver gingen. Mallory. De ironie. Tuurlijk hebben mijn ouders mij vernoemd naar ongeluk.

Ik loop de koude kamer binnen. Het is een vierkante ruimte met twee stoelen, een bureau en een pakje met zakdoekjes. Niks meer. Tegenover me zit een vrouw van rond de veertig die mij verward aankijkt.

‘Hoe was je nacht, Mallory?’

Hoe mijn nacht was? Waarvoor denk je dat ik je gebeld heb, verdomme? Mallory, doe rustig.

‘Wat vind je van de kleur wit?’

‘Mallory, dat is geen antwoord op mijn vraag.’

'Is alles hier wit zodat patiënten het gevoel hebben dat ze veilig zijn hier? Dat het leven puur is?' Dit is allemaal pure manipulatie, het zal toch niet helpen. Ik ben beter dan dit.

'Misschien wel, maar misschien ook niet. Ik zal het je aan het einde van deze sessie vertellen als je meewerkt, goed?'

Ik werk mee maar mijn hoofd zit op andere plekken.

'Het lijkt erop dat de tijd op is, zie ik je volgende week op dezelfde tijdstip?' hoor ik een uur later, ze gaf me geen tijd om mijn zin af te maken. Allemaal geldvreter zijn deze dokters.

Ik loop terug naar mijn appartement in het centrum van Rotterdam met hetzelfde gevoel als eerder, maar honderdvijftig euro armer.

Hoofdstuk 2

Kunst

De metro rijdt veel te langzaam, straks kom ik nog te laat voor mijn werk. Het kunstmuseum in Den Haag is vijfenveertig minuten bij mij vandaan. Achteraf zou ik er spijt van moeten hebben dat ik zo lang moet reizen voor een bijbaantje, maar dit is het enige wat mij voldoening geeft. Ik geef rondleidingen en laat een andere kant zien van de kunstwerken in het museum.

Ik blader door de pagina's van Frankenstein, geschreven door Mary Shelley. Tijdens het lezen van dit boek realiseer ik mij dat Frankenstein en ik meer gemeen hebben dan ik dacht. We zijn beiden buitenstaanders, we doen beiden onze best om erbij te horen, maar de mensheid laat het niet toe. Onze breinen werken nou eenmaal anders.

Eenmaal aangekomen bij het museum trek ik mijn werkkleding en koortje snel aan en loop ik naar het groepje toeristen dat ik een rondleiding ga geven. Al snel merk ik dat de meesten ongeïnteresseerd zijn in wat ik zeg. Ze zijn er voor de trots dat ze naar een museum geweest zijn en bekende kunst hebben gezien, niet voor de kunst zelf.

Twee uur later zijn we met de helft van het groepje en nemen we afscheid. In de metro terug naar huis zie ik iedereen naar beneden staren. Gek is het, niet? Dat een klein apparaatje ons leven ontnemt. Onze vrijheid. Onze manier van denken. Zijn er veel

mensen over die hun eigen ideeën vormen? Die dingen doen uit eigen belang? Niet achter de massa's aangaan?

Dit tijdperk is wat de mensheid aan het vernietigen is. We hebben zoveel potentiële waarde als mensen, ons brein kan zoveel aan wat we niet toelaten. Dag op dag frituren we ons brein met de overconsumptie van stimulatie.

'Halte Rotterdam Centraal.' Tijd om uit te stappen dus.

'Neem deze flyer aan voor 10% korting op de site!'

'Goedendag mevrouw, bent u op zoek naar een bijbaan waar u veel verdient voor weinig werk?'

'Hey dame, heb je een paar euro's voor me?'

'Jezus redt, pak hier je gratis bijbel.'

Ik loop snel weg. Worden mensen hier niet moe van?

Hoofdstuk 3

Ruimte

De deur is eindelijk dicht. Is een deur niet een soort symbool? Zodra je de deur van een ruimte waar je je in bevindt dichtdoet, is het weer tijd om jezelf te zijn. Het masker kan er weer vanaf. Het is jouw ruimte. Heel de aarde is jouw ruimte. Alle wezens erin zijn zoekend naar hun levenswaarde. Wat is het nut van dit leven als het enige wat we doen rondzwerven is? En dat lukt niet eens door de geldwolven. Wanneer is het sociaal aanvaard dat we wekenlang moeten werken en sparen om voor een week een plek op aarde te bezoeken? Het is ons thuis verdomme!

Woest loop ik weg van de deur en was ik mijn handen. De kipfilet die ik vanochtend uit de vriezer heb gehaald staart me aan, vermoeid loop ik ernaartoe en marineer ik het.

Tijdens het avondeten staar ik naar de lege witte muur. Ooit waren hier mooie herinneringen. Het was een warme plek. Ik heb alles weggehaald, het enige wat over is zijn ik en mijn gedachtes. Deze maand is het een jaar geleden. De dag.

Hoofdstuk 4

Voor de dag

Ik kwam laat thuis van het etentje met mijn ouders, zusje en broer met zijn vrouw. Aangeschoten lag ik op de bank. Het was een zomerse dag en snikheet in mijn flatje. In een ogenblik lagen al mijn kleren op de grond en sloot ik mijn ogen.

‘HET IS ACHT UUR.’

Ik sprong het bed uit en trok het eerste wat ik zag aan. Rennend door mijn appartement, met een tandenborstel in mijn mond, pakte ik mijn tas in.

Vijf minuten later stond ik in de lift. In de spiegel zie ik een meisje met een frons naar me staren. Het meisje keek op en neer naar haar lichaam, mijn lichaam. Wat had ik nou aan? Een broek die veel te groot voor me is en een T-shirt van The Beatles die eeuwenoud is.

Eenmaal aangekomen op werk begon ik aan een tour. Ik was vijf minuten te laat en de toeristen stonden ongeduldig te wachten. Er stak iemand uit, een jongen van rond mijn leeftijd. Hij stond te staren naar een kunstwerk dat niemand snel opviel, mijn favoriete: ‘*La femme au pot de moutarde*’ van Pablo Picasso. Ik liep ernaartoe en we bewonderden het kunstwerk samen.

Na een tijdje zei hij: ‘Mooi hé, weet je de geschiedenis ervan?’

‘Tuurlijk,’ zei ik. ‘Ik weet de geschiedenis van ze allemaal.’

‘Ik heb nog nooit zoiets moois als dit kunstwerk gezien,’ glimlachte hij.

‘Het is met een reden mijn favoriet,’ voegde ik toe.

‘Het ziet eruit dat de rest niet meer geïnteresseerd is.’

‘Huh?’ Ik draaide me om en iedereen was weg.

‘Misschien moeten we dit gesprek afmaken in een café?’

‘Je mag me ophalen om 17.00’

‘Deal!’ Hij liep weg.

‘HEY WACHT!’ riep ik hem na. ‘Hoe heet je?’

‘Ik heet Dante.’

Dante Dante Dante Dante Dante Dante Dante Dante.

Zijn naam bleef heel de dag in mijn hoofd zitten. Tot hij hier stond. Om stipt 17.00. Eenmaal aangekomen bij het café voerden we gesprekken alsof we elkaar al jaren kennen.

Hij vindt net zoals ik dat het leven op dit planeet waardeloos is, dat we dag in dag uit gemanipuleerd worden door de mensen hogerop om te doen wat zij willen, dat we streven naar blijheid die er niet is en naar doelen die we niet kunnen behalen.

De volgende dag had ik mijn ouders over hem verteld. Ze waren reuzebenieuwd naar wie hij was en hoe hij eruitzag.

‘Hij lijkt heel erg op mij, van binnen en buiten,’ vertelde ik.

De maanden daarna zag ik hem elke dag, dag en nacht. De gesprekken die we hadden gingen over onderwerpen waar ik elke dag van mijn leven over heb gedacht, ik heb eindelijk iemand om ermee over te praten!

Hoofdstuk 5

De dag

Het was eindelijk de dag van mijn bruiloft. Na een jaar besloten we te trouwen. Ik had al mijn vrienden en familie uitgenodigd! Dante en ik waren dezelfde persoon in verschillende lichamen. Eenmaal bij het altaar wachtte ik op Dante. Niemand had hem ooit ontmoet, ik had ze laten wachten tot op mijn grote dag.

Een half uur later stond hij er nog niet. Iedereen begon ongeduldig te worden en mij te vragen waar hij was. ‘Ik weet het niet, laat me met rust,’ vertelde ik ze keer op keer.

Een aantal uur later was ik verwoest. Hij was niet op komen dagen.

‘Lieverd,’ zei mijn moeder. ‘Weet je zeker dat je trouwdag vandaag is?’

‘Tuurlijk mama, ik ben niet achterlijk.’

‘Schat, ik heb zijn voor- en achternaam laten opzoeken bij vrienden van me die bij de gemeente werken en zijn naam bestaat niet.’

‘Mama, het is geen tijd voor grappen.’

‘Ik ben serieus! Mallory, wanneer heb je voor het laatst je medicijnen ingenomen.’

‘20 februari.’

‘MALLORY,’ riep mama. ‘Dat is de dag dat je Dante hebt ontmoet.’

Ik schreeuwde. ‘Mama... wat betekent dit?’

‘Lieverd, hij heeft nooit bestaan, het was een hallucinatie’

Ingezonden door Esra Bozdemir van Albeda Economie & Ondernemen – Rechten